

Na saneh.

(K podobi.)

*Topló v telescu,
na licu smeh —
ej, to je veselo
tu na saneh!*

*A če nezgoda
želi tako,
da nosek v snegu
išče zemljó:*

*Lepó v dolino
sani drčé,
brez vse težave
kar samo gre.*

*Jz snega vsak se
brž dvigne tedaj
in s hriba zopet
v dolino nazaj!*

E. Gangl.

Tepežniki.

Spisal *Kompoljski.*

ud mraz je bil tistega leta na tepežni dan. Vso našo dolino je pokrivala lahka meglica, da so se videli obmejni hribi kakor da bi bili zaviti v lahno tančico. Ivje je viselo na drevju in na vsaki stvarci, ki je bila čez noč pod milim nebom. Prerili so se prvi slabotni solnčni žarki skozi meglico na zemljo. In kamor je kateri izmed njih posvetil, se je zablščalo vse ivje v takem lesku, kakor da bi kakšno božansko bitje streslo na zemljo polno dragih kamenov, ki se leskečejo v solnčnih žarkih.

Torej lep, krasen dan smo imeli takrat. A ta naš praznik je bil jako mrzel. Tako so vsaj rekali drugi. Mi, otroci, tega nismo čutili. V naših srcih je bilo tako veselo, tako toplo in praznično, kakor še nikdar ne v vsem letu. Saj je pa bil to tudi naš dan, ko smo imeli otroci neomejene pravice.

Pet odraslih tepežnikov nas je korakalo tisto jutro skozi vas. Črez ramo nam je visela velika torbica. Sicer je bila prazna, a upali smo, da bo do večera še premajhna. Veliki bekovi korobači so kimali nad našimi glavami. Debelejše konce smo držali v žepih, in tako se je videlo, kakor da bi nam zrasli že spleteni iz žepov. Tople polhovke so nam grele glavo in ušesa. Marsikdo nas je pogledal, ko smo tako ponosno korakali, četudi je sneg škripal pod našimi nogami; vsak se je čudil, da si upamo tako daleč v takem mrazu. Zakaj vedeli so, da gremo v Tisovec in na Korijo tepeškat.

Pri nas ne odklenka otrokom tepežnica že v dveh ali treh letih kakor drugod. Dokler so majhni, tepeškajo doma po vasi; ko pa odrastejo, potem